

Bemærkninger til lovforslaget

Til § 1

Til nr. 1

Efter gældende regler kan selvstændige erhvervsdrivende, selskaber m.v. nedskrive på værdien af varelagre med indtil 30 pct. Nedskrivningsbeløbet skal ganske vist indtægtsføres det følgende indkomstår, hvor man så til gengæld kan nedskrive på det nye varelager ultimo.

På denne måde åbner nedskrivningerne mulighed for permanent skatteudskydelse, som andrager endog meget store beløb.

Dertil kommer, at der er meget fleksible og gunstige regler for varelagrenes værdiansættelse, hvilket i mangfoldige tilfælde betyder, at disse lagre i realiteten optages til priser, der ligger langt under anskaffelsesprisen, hvorved yderligere udskydelse af skatten bliver resultatet.

Reglerne for nedskrivning af varelagre blev indført under 2. verdenskrig. Begrundelsen var dengang, at de erhvervsdrivende måtte forny deres varelagre til priser, som lå betydeligt over det normale, og som i kvalitet var langt ringere end normalt. Det var derfor til at forudsige, at når krigen engang ophørte og vareforsyningen atter blev normal, ville disse varelagre være vanskelige at realisere med normal avance. Denne prisrisiko, som erhvervslivet på grund af krigen måtte pådrage sig, blev kompenseret gennem adgangen til at foretage skattemæssige nedskrivninger på varelagre.

Mens reglen om nedskrivning på varelagre dengang var særdeles velbegrundet, er tiden nu for længst løbet fra ordningen, som i dag er blevet til en statssubventionering af erhvervslivet på grund af den gennem nedskrivningen opnåede skattecredit.

I en økonomi, hvor priserne ikke falder, savner nedskrivningsreglerne enhver saglig begrundelse.

Derfor foreslås adgangen til at foretage nedskrivninger på varelagre ophævet over en årrække.

For nu at ingen skal kunne beskyldes socialistisk folkeparti for at være erhvervsfjendtligt, har vi foreslået varelagernedskrivningerne aftrappet over 10 år.

Såfremt man regner med en inflationsrate på mindst 3 pct. årligt, vil den nominelle nedskrivning således være af konstant størrelse. Den allerede opnåede skattecredit fastholdes i kroner, og på denne måde sikrer vi os, at beskæftigelsesvirkningen af forslaget ikke bliver negativ.

Det skal endelig nævnes, at nedskrivningsprocenten i 1967 efter forslag fra den daværende socialdemokratiske finansminister blev nedsat fra 30 pct. til 10 pct. (med en 10-årig aftrappingsordning). Allerede året efter blev nedskrivningsprocenten imidlertid atter sat op til 30 pct.

Til nr. 2

Skatte- og afgiftsministeren har til folketingets skatte- og afgiftsudvalg oplyst, at banderoler betragtes som »en slags hjælpevarer, der kan medregnes ved opgørelsen af varelageret og gøres til genstand for varelagernedskrivning«. Socialistisk folkeparti mener det er helt urimeligt, at virksomheder, som opkræver punktafgifter, kan gøre disse til genstand for nedskrivninger. Nogen pris- eller kurantrisiko foreligger overhovedet ikke i disse tilfælde. Det gælder således inden for tobaks-, parfume- og øl-, vin- og spiritusindustrierne. Der er her tale om endog meget store beløb, som på denne måde unddrages beskatning på grund af nedskrivningerne. For at sidestille fremstillingsindustrierne og importørerne med detailhandelen foreslås at kun betalte punktafgifter kan gøres til genstand for nedskrivninger.

Da nedskrivningerne på disse banderoler er så oplagt urimelige og skatteministerens fortolkning af den gældende lov så problematisk, ønsker socialistisk folkeparti her ingen aftrappingsordning, men et omgående stop. I nugældende lovs § 1, stk. 5, hedder det: »Nedskrivning efter stk. 4 (på indtil 30 pct.) kan foretages for de lagre af varer, råstoffer, hel- eller halvfærdige produkter, emballage samt hjælpevarer i produktionsvirksomheder, herunder brændsel, der hører til virksomheden ved regnskabsårets slutning«.

Når man betænker varelagernedskrivningens historiske oprindelse, er det helt uforståeligt, at